

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 14.

15 lipca 1922.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

	<i>Str.</i>
27. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 czerwca 1922 r. o dyzlokacji sądów powiatowych w powiecie administracyjnym samborskim w okręgu sądu okręgowego w Samborze	254
28. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie radzyńskim w okręgu sądu okręgowego w Białej	255
29. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w okręgu sądu okręgowego we Włocławku.	255
30. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 1922 r. o dyzlokacji sądów pokoju w powiecie chełmskim w okręgu sądu okręgowego w Lublinie.	256
31. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 czerwca 1922 r. w przedmiocie Izb karnych przy sądach powiatowych w Górnośląskiej części Województwa Śląskiego	256

OKÓLNIKI:

Okólnik № 565/II. K./22 w sprawie próśb o ułaskawienie skazanych na śmierć.	257
Okólnik № 566/II. O. P./22 w sprawie nie odliczania urzędnikom cywilnym b. państw zaborczych przerw w służbie, wywołanych okolicznościami wojny światowej	257

Okólnik № 569/II. O. D./22 w przedmiocie właściwości władz powołanych do rozstrzygnięcia o przenoszeniu na emeryturę sędziów, prokuratorów i aplikantów na obszarze b. dzielnicy pruskiej oraz zasad postępowania w tym względzie	259
Okólnik № 570/G. S./22 w przedmiocie załączenia przez władze i urzędy państwowe wykazów względnie odpisów list płacy, przewidzianych w art. 28 ustawy z dnia 4.IV 1922 r.	261
Okólnik № 571/II. O. P./22 w sprawie wypłaty pośmiertnego.	262
Okólnik № 572/II. K./22 w przedmiocie zawiadamiania oddziału V Sztabu Generalnego o skazaniu oficerów rezerwy	263
Okólnik № 576/G. S./22 w przedmiocie wypłacania zasiłków pośmiertnych	263
PISMA OKÓLNE:	
Pismo okólne № 319/II. O. P./22 w przedmiocie wysokości pośmiertnego	264
Pismo okólne № 320/G. S./22 w sprawie wypłaty 50% dodatku do płacy zasadniczej dla urzędników nieetatowych i kontraktowych.	264
Pismo okólne № 323/G. S./22 w przedmiocie umorzenia spłaty zasiłku zwrotnego.	265
RUCH SŁUŻBOWY.	265
ADWOKATURA:	
a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu	266
b) W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu	266
c) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie	267
KONKURSY	267

27.

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 czerwca 1922 roku o dyzlokacji sądów powiatowych w powiecie administracyjnym samborskim w okręgu sądu okręgowego w Samborze.**

Na zasadzie § 2 ustawy z dnia 11 czerwca 1868 roku w przedmiocie dyzlokacji sądów (austr. Dz. Pr. P. № 59) zarządzam, co następuje:

§ 1. Znosi się sąd powiatowy w Łące w okręgu sądu okręgowego w Samborze.

§ 2. Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu powiatowego w Samborze kolonję Kranzberg oraz gminy i niewcielone jeszcze obszary dworskie: Bilinę Wielką, Bilinę Małą, Byków, Dorozów, Dublany, Glinne, Hordynię Szlachecką i Rustykalną, Kornalowice, Łakę Szlachecką i Rustykalną z przysiółkiem Foroszczą, Majnicz, Nowoszyce, Ortynice, Ozimine, Prusy, Siekierczyce, Tatary i Wołoszczę z przysiółkiem Zady.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:

w z. Z. Rymowicz

28.

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 1922 roku o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie radzyńskim w okręgu sądu okręgowego w Białej.**

Na zasadzie art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. № 1 z 1918 r.) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Białej co następuje:

§ 1. Znosi się II rewir śledczy powiatu radzyńskiego z siedzibą w Międzyrzeczu.

§ 2. Włącza się do właściwości terytorjalnej I rewiru śledczego powiatu radzyńskiego z siedzibą w Radzynie miasto Międzyrzec oraz gminy: Brzozowy Kąt, Kąkolewnice, Misie, Przegaliny, Szóstkę, Tłusćciec, Żahajki i Żerocin; nadaje się rewirowi temu nazwę: „Rewir śledczy powiatu radzyńskiego” z siedzibą w Radzynie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:

w z. Z. Rymowicz

29.

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 1922 roku o rozmieszczeniu rewirów śledczych w okręgu sądu okręgowego we Włocławku.**

Na zasadzie art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. № 1 z 1918 r.) zarządza się w okręgu sądu okręgowego we Włocławku co następuje:

§ 1. Znosi się rewiry śledcze: I okręgu we Włocławku i IV okręgu w Kutnie.

§ 2. Włącza się do właściwości terytorjalnej rewiru śledczego II okręgu we Włocławku miasto Włocławek i gminę Łęg powiatu włocławskiego;

nadaje się rewirowi temu nazwę: „Rewir śledczy powiatu włocławskiego” z siedzibą we Włocławku.

§ 3. Włącza się do właściwości terytorjalnej rewiru śledczego V okręgu w Kutnie miasto i gminę Kutno powiatu kutnowskiego; nadaje się rewirowi temu nazwę: „Rewir śledczy powiatu kutnowskiego” z siedzibą w Kutnie.

§ 4. Rewirowi śledczemu III okręgu we Włocławku nadaje się nazwę: „Rewir śledczy powiatu nieszawskiego” z siedzibą we Włocławku oraz rewirowi śledczemu VI okręgu w Gostyninie — nazwę „Rewir śledczy powiatu gostynińskiego” z siedzibą w Gostyninie.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:
w z. Z. Rymowicz.

30.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 1922 roku o dyzlokacji sądów pokoju w powiecie chełmskim w okręgu sądu okręgowego w Lublinie.

Na zasadzie art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Pr. P. P. № 14 poz. 170) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Lublinie co następuje:

§ 1. Wylącza się z właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Siedliszcu gminę Bukową i włącza się ją do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Chełmie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:
w z. Z. Rymowicz

31.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 czerwca 1922 roku w przedmiocie Izb karnych przy sądach powiatowych w Górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na mocy § 78 niemieckiej ustawy o ustroju sądownictwa z dnia 27 stycznia 1877 r. (Dz. Pr. Rzeszy z 1877 r. str. 41 z 1898 r. str. 252) z 17 maja 1898 r. zarządza, co następuje:

§ 1. Tworzy się Izby karne przy sądach powiatowych:

- 1) w Królewskiej Hucie dla okręgów sądów powiatowych w Królewskiej Hucie i Rudzie;
- 2) w Rybniku dla okręgów sądów powiatowych w Rybniku, Wodzisławiu i Żorach;
- 3) w Tarnowskich Górach dla okręgów sądów powiatowych w Lublińcu i Tarnowskich Górach i przekazuje się im pełną działalność Izb karnych sądu okręgowego.

§ 2. Znosi się dotychczasową Izbę karną, utworzoną przy sądzie powiatowym w Pszczynie, a wszystkie zawisłe w tej Izbie sprawy karne przekazuje się sądowi okręgowemu w Katowicach.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
w z. Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 565/II. K./22

w sprawie

prośb o ułaskawienie skazanych na śmierć.

Do Panów Prokuratorów apelacyjnych i okręgowych w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

W telegramach otrzymywanych w sprawach wyroków śmierci wydanych w trybie doraźnym, pp. prokuratorzy nieraz pomijają milczeniem okoliczność, czy prośba o ułaskawienie wpłynęła do nich lub do sądu lub też czy mają wiadomość o wysłaniu lub zamiarze wysłania takiej prośby bezpośrednio przez strony. Załatwianie takich telegramów budzi wątpliwości. Należy pamiętać, że art. 57 ust. z dn 25 lutego 1921 r. poz. 169 nie dotyczy postępowania doraźnego, że zawiadamiać telegraficznie o wyrokach śmierci zapadłych w trybie doraźnym należy tylko wówczas, gdy skazani wnoszą prośby o ułaskawienie na rece prokuratora lub sądu, albo też gdy ma się wiadomość, że obrona lub krewni skazanych taką prośbę wysłali bezpośrednio lub wysłać zamierzają. W pierwszym wypadku należy podać streszczenie motywów, na których opiera się prośba o ułaskawienie i opinię co do nich sądu i własną, w drugim — zaznaczyć okoliczność, która powoduje wysłanie depeszy.

Warszawa, dn. 23 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 566/II. O. P./22

w sprawie

nie odliczania urzędnikom cywilnym b. państw zaborczych przerw w służbie, wywołanych okolicznościami wojny światowej.

Podaję do wiadomości i stosowania okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 2 czerwca r. b. № 191/22/D. A./Em:

Sejm Ustawodawczy na posiedzeniu w dniu 28 lipca 1921 r. uchwalił rezolucję, wzywając m. i. w p. 2 Rząd, aby „przy ustalaniu czasu służby nie odliczał przerw, spowodowanych przez inwazję nieprzyjacielską, przymusową ewakuację, niewolę, internowanie przez obce państwo, jako też przerw wynikłych w okresie wojny światowej tym funkcjonariuszom, którzy pozostawszy w kraju dostali się pod władzę innego państwa zaborczego, dla którego służby pełnić nie mogli”.

W wykonaniu tej rezolucji, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy ustaleniu czasu służby do wysługi emerytalnej należy obliczać czas służby spędzonej w b. państwie austro-węgierskim i niemieckim po dzień 1 listopada 1918 r. a w b. państwie rosyjskim po dzień 1 listopada 1917 r.

O ile funkcjonariusz pozostawał na służbie b. państwa zaborczego powyżej wskazanymi terminami i komisje weryfikacyjne zaliczyły mu ten czas służby do wysługi lat jako pracę zawodową, w takim razie można mu i ten czas zaliczyć do wysługi emerytalnej po myśli art. 44 ustawy emerytalnej.

Jeżeli komisje weryfikacyjne zaliczyły już do wysługi lat najwyższą dopuszczalną ilość lat 20 z poprzedniej służby państwowej lub samorządowej albo pracy zawodowej to z powstałego czasokresu należy uwzględnić czas służby po dzień 1/XI 1917 r. wzgl. 1/XI 1918 r. jako służbę państwową lub samorządową, a późniejszy czas służby może być danym funkcjonariuszom zaliczony jako praca zawodowa przy analogicznym zastosowaniu postanowień ostatniego zdania ust. 4 § 13 rozporządzenia wykonawczego do powyższej ustawy, przyczem należy się trzymać wskazówek udzielonych okólnikami odnośnie zaliczenia lat pracy zawodowej do wysługi lat.

W razie pozostania w kraju b. urzędników państwa rosyjskiego, po zarządzonej ewakuacji, należy obliczać im czas służby państwowej rosyjskiej po dzień 1 sierpnia 1915 r. t. j. po dzień, w którym faktycznie przestali pełnić swoje obowiązki służbowe. Odnośnie zaliczenia dalszego czasu ich służby do wysługi emerytalnej mają analogiczne zastosowanie wyżej udzielone wskazówki.

Do wysługi emerytalnej należy zaliczyć czas spędzony w charakterze funkcjonariusza b. państwa zaborczego w niewoli lub internowaniu przez okupanta. Zasad powyższych nie można natomiast stosować do tych funkcjonariuszów, którzy przed wstąpieniem na służbę Państwa Polskiego nie pozostawali ani w służbie państwowej b. państw zaborczych, ani w służbie samorządowej, policzalnej w myśl przepisów emerytalnych państwa zaborczego do służby państwowej.

Nadmienia się w końcu, że przy obliczeniu wysługi emerytalnej pozostaje bez uwzględnienia przerwa powstała między opuszczeniem służby w b. państwie zaborczym a objęciem służby w Państwie Polskim o ile nie wynosi ona ponad 2 miesiące (czas potrzebny na powrót do kraju i objęcie służby).

Wątpliwe wypadki należy przedkładać do rozstrzygnięcia Ministerstwa Sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 26 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 569/II. O. D./22

w przedmiocie

właściwości władz powołanych do rozstrzygnięcia o przenoszeniu na emeryturę sędziów, prokuratorów i aplikantów na obszarze b. dzielnicy pruskiej oraz zasad postępowania w tym względzie.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów b. dzielnicy pruskiej.

Art. 13 ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. Dz. U. R. P. № 70 poz. 466 brzmi:

„Artykuły 8 do 12 nie stosują się do sędziów, prokuratorów i aplikantów sądowych. Kompetencja władz powołanych do rozstrzygnięcia o przeniesieniu tych funkcjonariuszów na emeryturę i zasady postępowania w tym względzie określone są w ustawie o służbie sędziowskiej i prokuratorowskiej”.

Ponieważ dotąd nie wydano ustawy w tym przedmiocie, zaś względy służbowe a także interes sędziów i prokuratorów, którzy prawa emerytalne już nabyli, wymaga stosowania do nich już teraz przepisów materialnych ustawy emerytalnej, a w rozporządzeniu wykonawczym Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. do ustawy emerytalnej niema żadnej wzmianki odnoszącej się do art. 13, przeto po porozumieniu się z Ministerstwem Skarbu podaję do wiadomości zasady, których należy przestrzegać zarówno co do właściwości władz jak i sposobu postępowania przy przenoszeniu sędziów, prokuratorów i aplikantów w b. dzielnicy pruskiej na emeryturę aż do czasu wydania ustawy o służbie sędziowskiej i prokuratorowskiej. Rzeczone zasady opierają się na obowiązujących dotychczas przepisach, które o ile chodzi o sędziów, prokuratorów i aplikantów — uchylone nie zostały.

1) O ile chodzi o materialne przepisy pensyjne, należy uznać za obowiązujące na obszarze b. dzielnicy pruskiej następujące postanowienia, mianowicie:

A) w przypadku pensjonowania sędziów, prokuratorów i aplikantów na prośbę — art. 6 ustawy emerytalnej z 28 lipca 1921 r. Dz. U. R. P. № 70 poz. 466,

B) w przypadku pensjonowania bez prośby — przepisy następujące, mianowicie:

1) co do sędziów — art. 7 wspomnianej ustawy emerytalnej, a w okresie zmian organizacyjnych ustawę z 18 maja 1921 r. Dz. U. R. P. № 46 poz. 278 względnie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 grudnia 1921 r. Dz. U. R. P. № 102 poz. 735, według których spensjonowanie w tym okresie może nastąpić bez względu na ustanowione w ustawach ograniczenia.

2) co do prokuratorów, pomocniczych podprokuratorów, pomocniczych sędziów śledczych i aplikantów — postanowienia art. 7 wspomnianej ustawy emerytalnej i postanowienia pierwszego ustępu § 30 ustawy z 27 marca 1872 r. (str. 268 Zb. Ustaw pruskich) w brzmieniu art. 1 ustawy z 31 marca 1882 r. (str. 133 Zb. Ustaw pruskich), według którego urzędnik, który ukończył 65 rok życia może być z urzędu spensjonowany. O ile chodzi o aplikantów, to według przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. Dz. U. R. P. № 70 poz. 466 nie byli oni urzędnikami i dlatego przepisy pensyjne ustaw o stosunkach służbowych urzędników, w szczególności powołanych wyżej ustaw pruskich, nie miały do nich zastosowania. Obecnie jednak nie wypada nic innego uczynić, jak zrównać ich w tym względzie z resztą urzędników.

II. Co się tyczy właściwości władzy powołanej do rozstrzygnięcia o spensjonowaniu, to:

A) w przypadku spensjonowania któregośkolwiek z wyżej wymienionych funkcjonariuszów na prośbę, miarodajne są postanowienia § 21 ustawy z 27 marca 1872 r. (str. 268 Zb. Ustaw pruskich) w brzmieniu ustawy z 30 kwietnia 1884 r. (str. 126 Zb. Ustaw pruskich), stanowiące zasadę, iż o przeniesieniu funkcjonariusza państwowego na emeryturę orzeka ta władza, która go mianowała, a zatem:

1) co do prezesów i sędziów sądu apelacyjnego, prezesów i dyrektorów sądu okręgowego, prokuratorów i podprokuratorów przy sądach apelacyjnych, tudzież co do prokuratorów przy sądach okręgowych—Naczelnik Państwa (art. 13 ustawy z 1 sierpnia 1919 r. Dz. Pr. P. P. № 64 poz. 385 i § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 25 października 1921 r. Dz. U. R. P. № 88 poz. 651).

2) co do sędziów i prokuratorów niższych stopni oraz co do pomocniczych podprokuratorów i pomocniczych sędziów śledczych — Minister Sprawiedliwości (przepisy wyżej pod 1 przytoczone),

3) co do aplikantów — prezes sądu apelacyjnego (art. 3 rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z 3 marca 1920 r. Dz. Urz. Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej № 11 poz. 96).

B) w przypadku spensjonowania któregośkolwiek z wyżej wymienionych funkcjonariuszów państwowych z urzędu obowiązuje wyżej pod II. lit. A) przedstawiona zasada z tą jedynie odmianą, iż—o ile chodzi o spensjonowanie sędziego (wyjawszy pomocniczego sędziego śledczego, nie mającego charakteru sędziego) poza okresem zmian organizacyjnych — to według § 62 ustawy o postępowaniu dyscyplinarnym przeciw sędziom z 7 maja 1851 r. (str. 218 Zb. Ustaw pruskich) do orzekania o spensjonowaniu powołany jest właściwy sąd dyscyplinarny.

III. Co się tyczy zasad postępowania to w przypadkach spensjonowania czy to na prośbę, czy też z urzędu przyznaje i wymierza emeryturę funkcjonariuszów wyżej pod II. A) 1. 2 wymienionych Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu względnie z właściwą Izbą skarbową w myśl § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z 22 stycznia 1922 r. Dz. U. R. P. № 11 poz. 101, a emeryturę aplikantów prezes sądu apelacyjnego w porozumieniu z właściwą izbą skarbową, przyczem o ile chodzi o bliższe szczegóły postępowania zmierzającego do spensjonowania funkcjonariusza państwowego, miarodajne są:

1) dla przypadków spensjonowania któregośkolwiek z wyżej wymienionych funkcjonariuszów państwowych na prośbę — przepisy art. 20 do 23 ustawy z 27 marca 1872 r. (str. 268 Zb. Ustaw pruskich) w brzmieniu ustawy z 30 kwietnia 1884 r. (str. 126 Zb. Ustaw pruskich).

2) dla przypadków spensjonowania sędziów z urzędu — przepisy ustawy z 18 maja 1921 r. Dz. U. R. P. № 46 poz. 278 i rozporządzenie Rady Ministrów z 1 grudnia 1921 r. Dz. U. R. P. № 102 poz. 735, względnie, o ile chodzi o orzeczenie spensjonowania sędziego przez senat dyscyplinarny, przepisy §§ 56 do 64 ustawy dyscyplinarnej z 7 maja 1851 r. (str. 218 Zb. Ustaw pruskich) w brzmieniu ustawy z 21 marca 1856 r. (str. 201 Zb. Ustaw pruskich), zaś

3) w przypadkach spensjonowania prokuratorów, pomocniczych podprokuratorów, pomocniczych sędziów śledczych i aplikantów — postanowienia §§ 88 do 93 ustawy w przedmiocie występów służbowych urzędników

niesędziowskich z 12 lipca 1852 r. (str. 455 Zb. Ustaw pruskich) i § 30 ustawy pensyjnej z 27 marca 1872 r. (str. 268 Zb. Ustaw pruskich) w brzmieniu art. 1 ustawy z 31 marca 1882 r. (str. 133 Zb. Ustaw Pruskich).

Warszawa, dnia 3 lipca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 570/G. S./22

w przedmiocie

załączenia przez władze i urzędy państwowe wykazów względnie odpisów list płacy, przewidzianych w art. 28 ustawy z dnia 4.IV.1922 r.

Do Pana prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa b. zaborów rosyjskiego i austriackiego.

Udzielam do wiadomości i zastosowania poniżej podany okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 27 czerwca 1922 r. D. P. 446/V, pozostający w związku z okólnikiem Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. G. S. 559/22:

„Do wszystkich Izb skarbowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego oraz do Dyrekcji Skarbu w Cieszynie.

W ślad okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 2 czerwca 1922 roku D. P. 420/V. wyjaśnia się, co następuje:

Przepis części drugiej art. 28 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 roku (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 232) w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 roku o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym ma na celu umożliwienie władzom skarbowym:

- 1) nadzoru nad spełnieniem przez służbodawców obowiązku potrącania podatku dochodowego;
- 2) sprawdzania prawidłowości dokonanych potrąceń;
- 3) rejestracji wpływów podatku dochodowego, pobieranego drogą potrącania.

Z uwagi na powyższe i ze względu na to,

1) że sporządzanie przez władze i urzędy państwowe wykazów, względnie odpisów list płac celem załączenia ich przy wpłatach do kas skarbowych mogłoby pociągnąć za sobą:

- a) żądanie zwiększenia personelu władz i urzędów państwowych,
- b) duże wydatki na potrzebne formularze wykazów, względnie odpisów list płacy;

2) że personel władz i urzędów państwowych, zajęty przy likwidacji poborów, jest osobiście odpowiedzialny za należyte obliczenie zarówno poborów, jak i potrąceń;

3) że możliwość pomyłek lub nadużyć przy obliczeniu i potrącaniu podatku dochodowego, pobieranego w drodze potrącania przez władze i urzędy państwowe, jest minimalna;

4) że listy płacy podlegają, jako dowody pieniężne, sprawdzeniu przez powołane do tego specjalnie wydziały lub oddziały rachunkowe oraz przez organa Izby Kontroli Państwa; nie należy domagać się od władz i urzędów państwowych załączenia przy wpłacie do kasy skarbowej wykazu, względnie

odpisu listy płacy, przewidzianego w art. 28 cytowanej na wstępie ustawy, i nie należy żądać wymienienia nazwisk pracowników i wyszczególnienia sum wypłaconych i potrąconych każdemu pracownikowi z osobna, o ile odnośna władza lub urząd państwowy zezwalać będzie osobom, delegowanym przez władze skarbowe do sprawdzenia na miejscu prawidłowości dokonanych potrąceń, na przejrzenie u siebie list płacy i o ile przy uskutecznianiu wpłat potrąconego podatku dochodowego do kasy skarbowej, właściwej dla tego urzędu (Inspektoratu) skarbowego, w okręgu którego pracownicy zamieszkują, względnie mają siedzibę służbową, załączy wyciąg z listy płacy, wykazujący:

1) ogólną sumę podatku dochodowego, potrąconego osobom, zamieszkałym w okręgu danego urzędu (Inspektoratu) skarbowego;

2) kwotę, jaka z ogólnej sumy potrąconego podatku przypada na podatek potrącony osobom zamieszkałym w każdym z miast, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 6 z roku 1922) o zasileniu funduszy miejskich i o karach, nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego, w kwocie jednej ale oddzielnej dla każdego z takich miast, położonych w obrębie Urzędu (Inspektoratu) skarbowego.

3) kwotę podatku potrąconą osobom, mieszkającym poza obrębem Rzeczypospolitej Polskiej.

Nadmienia się przytem, że nadzór nad przestrzeganiem przepisów art. 28 ustawy z 4 kwietnia 1922 r. przez centralne władze państwowe, wpłacające potrącony od swych pracowników podatek dochodowy bezpośrednio do Centralnej Kasy państwowej, ześrodkowywać się będzie w wydziale rachuby Ministerstwa Skarbu.

Przy takich wpłatach do Centralnej Kasy państwowej, wystarczy podanie w wyciągu ogólnej sumy podatku potrąconego przez Centralną władzę.

O niniejszem Ministerstwo Skarbu zawiadamia równocześnie wszystkie władze centralne. Za Ministra Skarbu: Markowski Podsekretarz Stanu".

Warszawa, dnia 5 lipca 1922 roku.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu

Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 571/II. O. P./22

w sprawie

wypłaty pośmiertnego.

Podaję do wiadomości i stosowania poniżej zamieszczony okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 12/6 1922 r. L. 1736/22/D. A./Em., nadmieniając, że powołany okólnik Ministerstwa Skarbu z 13/12 1921 r. L. 5951/D. A./Em. zawarty jest w okólniku Ministerstwa Sprawiedliwości z 5/4 1922 r. № 513.II. O. P./22:

„Do Izby skarbowej w Krakowie, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Białymstoku, Brześciu n./B., Łucku.

Zmieniając częściowo tutejszy okólnik z dnia 13 grudnia 1921 r. L. 5951 D. A./Em. Ministerstwo Skarbu upoważnia Izbę Skarbową do przyznawania

pośmiertnego, względnie do wydawania opinii na wnioski władz II Instancji, mających siedzibę w okręgu Izby, w sprawach pośmiertnego, przypadającego pozostałym po zmarłych w służbie czynnej lub na emeryturze funkcyjnych państwowych, jak również do wyasygnowania należnych z tego tytułu kwot.

Przyznawanie pośmiertnego ma się odbywać ściśle według norm ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 70 poz. 466) pod osobistą odpowiedzialnością naczelnika wydziału jakoteż Dyrektora Izby Skarbowej. Po wyasygnowaniu kwot, przypadających z tytułu pośmiertnego, należy przesłać odnośne akta wymiarowe Izbie Skarbowej w Warszawie powołanej dotychczas do wydawania opinii w sprawach zaopatrzeń emerytalnych, do przejrzenia i wyrażenia zgody".

Warszawa, dnia 5 lipca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 572/II. K./22.

w przedmiocie

zawiadamiania oddziału V Sztabu Generalnego o skazaniu oficerów rezerwy.

Do Sądów apelacyjnych, okręgowych, powiatowych i pokoju.

Ministerstwo Spraw Wojskowych zwróciło się do Ministerstwa Sprawiedliwości, aby sądy nadsyłały Oddziałowi V Sztabu Generalnego w celach ewidencyjnych odpisy prawomocnych wyroków w sprawach karnych, w których zasądzeni zostali oficerowie rezerwy.

Życzenie to jest zupełnie uzasadnione, ponieważ skazanie oficera w drodze karno-sądowej połączone jest ze skutkami dla skazanego w zakresie jego stosunków służbowych w wojsku.

Dlatego zarządza, ażeby Sądy przysyłały Oddziałowi V Sztabu Generalnego odpisy wspomnianych wyżej wyroków po ich uprawomocnieniu się.

Warszawa, dnia 4 lipca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu

Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 576/G. S./22.

w przedmiocie

wypłacania zasiłków pośmiertnych.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej i wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Okólnikiem z dnia 21 czerwca r. b. L. GUK. 4234/22/CKs Ministerstwo Skarbu ustaliło następujący sposób postępowania przy asygnowaniu i wypłacaniu zasiłków pośmiertnych:

Orzeczenia władz centralnych, dotyczące przyznania zasiłku pośmiertnego, przesyłają się Wydziałowi Rachunkowemu Ministerstwa Skarbu. Takież orzeczenia władz asygnujących niższych instancji, działających z upoważnienia władzy centralnej, przesyłają się tej Izbie skarbowej, do której właściwości należy siedziba danej władzy asygnującej.

Na podstawie otrzymanego orzeczenia Wydział Rachunkowy Ministerstwa Skarbu względnie właściwa Izba skarbowa sporządza asygnacje i przesyła je Kasie skarbowej wskazanej przez władzę, która orzekła przyznanie pośmiertnego, — z poleceniem dokonania wypłaty z kredytów, otwartych do dyspozycji rzeczonoego Wydziału Rachunkowego względnie Izby skarbowych w Dz. IV § 4 budżetu Ministerstwa Skarbu. Talon asygnacji odsyła się jednocześnie bądź władzy, orzekającej wypłatę pośmiertnego, celem doręczenia go osobie interesowanej, bądź też bezpośrednio pod adresem odbiorcy, o ile adres ten został wskazany w orzeczeniu.

Izby Skarbowe we Lwowie i w Krakowie przekazują zasiłek pośmiertny przez Poczтовую Kasę Oszczędności dla uprawnionych do poboru w ich okręgach.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

PISMO OKÓLNE № 319/II. O. P./22

w przedmiocie

wysokości pośmiertnego.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Wskutek pisma Ministerstwa Skarbu wyjaśniam, że pośmiertne po funkcjonariuszu państwowym, zmarłym w czynnej służbie, należy w myśl art. 38 ust. 1 ustawy emerytalnej z dnia 28/VII 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70 poz. 466) wypłacać w wysokości trzymiesięcznego pełnego uposażenia w służbie czynnej, a więc przyznawane przez Radę Ministrów funkcjonariuszom państwowym jednorazowe dodatki od maja r. b. w wysokości 60%, jako nie stanowiące stałego uposażenia, nie mogą wchodzić do podstawy wymiaru pośmiertnego.

Warszawa, dnia 26 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

PISMO OKÓLNE № 320/G. S./22

w sprawie

wypłaty 50% dodatku do płacy zasadniczej dla urzędników nieetatowych i kontraktowych.

Ministerstwo Skarbu nadesłało odpis zarządzenia do Izby Skarbowej w Poznaniu z dnia 8 czerwca r. b. L. 1414/D. B./7 treści następującej:

„Na pismo z dnia 15 maja b. r. L. Dz. 19893-I-6636/1922, Ministerstwo Skarbu oznajmia, że z uwagi na zasadę równomiernego traktowania funkcjonariuszów państwowych nie pozwalającą na czynienie różnic pomiędzy poszczególnymi b. zaborami oraz z uwagi na postanowienia obowiązującej ustawy o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych Dz. Ust. № 65 poz. 429, uchyla moc obowiązującą zarządzenia b. Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 28 lutego 1921 r. Dz. Urzęd. Min. b. dzielnicy pruskiej № 13 poz. 83 w przedmiocie dodatku wyrównawczego dla kontraktowych i nieetatowych pracowników. Za Ministra Skarbu: Rogalski. Vice-Dyrektor Departamentu”.

O zarządzeniu tem zawiadamiam władze asygnujące Wymiaru Sprawiedliwości i Więziennictwa w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu celem przyjęcia do wiadomości i zawiadomienia urzędów podległych.

Warszawa, dnia 30 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

PISMO OKÓLNE № 323/G. S./22

w przedmiocie

umorzenia spłaty zasiłku zwrotnego.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej w Warszawie oraz wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Rada Ministrów uchwałą z dnia 24 czerwca 1922 roku umorzyła spłatę zasiłku zwrotnego, przyznanego funkcjonariuszom państwowym uchwałą Rady Ministrów z dnia 15 października 1920 r. zakomunikowaną pismem okólnem Ministerstwa Sprawiedliwości № 13/A./20.

Warszawa, dnia 5 lipca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowani zostali: W sądownictwie: Jan Tabortowski — sekretarzem sądu pokoju 3-go okręgu powiatu Dziśnieńskiego dnia 31 maja 1922 r., Jadwiga Jackiewiczowa — starsza kancelistka sądu okręgowego w Grodnie — podsekretarzem tegoż sądu dnia 1 czerwca 1922 r., Franciszek Sz wajdler — prowizorycznym młodszym kancelistą sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich dnia 1 czerwca do 1 lipca 1922 r., Hilary Afanasjew — sekretarzem sądu pokoju 2-go okr. powiatu Brzeskiego dnia 19 czerwca 1922 r., Antoni Mikulski — sekretarzem sądu pokoju I-go okręgu powiatu Grodzieńskiego dnia 24 czerwca 1922 r.

Przeniesieni z urzędu: Zygmunt Duchiniński, sekretarz sądu pokoju I-go okręgu powiatu Grodzieńskiego na stanowisko sekretarza sądu pokoju w okręgu sądu okręgowego w Grodnie, dnia 12 czerwca 1922 r.

Delegowani: Tadeusz Pilarski, starszy kancelista sądu apelacyjnego Ziemi Wschodnich — do pełnienia obowiązków podsekretarza w tymże sądzie dnia 1 czerwca 1922 r., Zygmunt Duchiniński, sekretarz sądu pokoju w okręgu sądu okręgowego w Grodnie — do pełnienia obowiązków podsekretarza w tymże sądzie, dnia 12 czerwca 1922 r.

Zwolnieni: Józef Sudakiewicz, sekretarz sądu pokoju 3-go okręgu powiatu Dziśnieńskiego z dniem 24 maja 1922 r. na skutek podania, Herman Mantej, sekretarz sądu pokoju 1-go okręgu powiatu Lidzkiego z dniem 14 czerwca 1922 r. na skutek podania, Białoszewicz, sekretarz sądu pokoju 2-go okręgu powiatu Brzeskiego z dniem 14 czerwca 1922 r., Józef Strzałkowski, sekretarz sądu pokoju 6-go okręgu powiatu Grodzieńskiego z dniem 28 czerwca 1922 r. na skutek podania.

RUCH SŁUŻBOWY W B. ZABORZE AUSTRJACKIM.

Prezes sądu apelacyjnego zamianował Natana Mojżesza 2 im. Sassowera b. podoficera rachunkowego — kancelistą dla sądu powiatowego w Skalacie.

Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 28 czerwca zamianował podprokuratora przy sądzie okręgowym w Gnieźnie, Tadeusza Malawskiego, sędzią sądu okręgowego w Sanoku.

Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 4 lipca 1922 r. zamianował sędziami powiatowymi aplikantów sądowych:

- 1) Michała Burczyckiego we Lwowie dla Tłumacza,
- 2) Dr. Franciszka Kędzierskiego we Lwowie dla Bóbrki,
- 3) Michała Kocharńskiego w Złoczowie dla Bukowska,
- 4) Dr. Józefa Kostrzemskiego we Lwowie dla Rawy Ruskiej,
- 5) Teofila Rybaczewskiego w Brzeżanach dla Mostów Wielkich,
- 6) Bazylego Syrotyńskiego we Lwowie dla Złotego Potoka.

ADWOKATURA:

W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu.

Wpisani na listę adwokatów:

Kazimierz Pawłowski z siedzibą w Toruniu.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Leonard Wlazło z Poznania został zarządzeniem z dnia 19 maja 1922 r. dopuszczony do wykonywania zawodu adwokackiego i po zaprzysiężeniu dnia dzisiejszego wpisany do listy adwokackiej tutejszego sądu apelacyjnego.

Dr. Jan Kotas z Poznania został zarządzeniem z dnia 19 czerwca 1922 r. dopuszczony do wykonywania zawodu adwokackiego i po zaprzysiężeniu dnia dzisiejszego wpisany do listy adwokackiej tutejszego sądu apelacyjnego.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Władysław Bartmański z Krakowa do Zakopanego, substytutem ustanowiony został Dr. Izidor Maschler adwokat w Krakowie, Józef Krzepela z Tarnobrzega do Krakowa generalnym substytutem ustanowiony został Dr. Mojżesz Zimblewicz adwokat w Tarnobrzegu.

Zmarli:

Franciszek Maramorosz, adwokat w Liszkach, substytutem ustanowiony został Dr. Emanuel Jędrkiewicz adwokat w Liszkach, Dr. Józef Korn, adwokat w Wadowicach, substytutem ustanowiony został Dr. Stanisław Korn adwokat w Wadowicach, Dr. Wiktor Blumenfeld, adwokat w Krakowie, substytutem ustanowiony został Dr. Henryk Silberstein adwokat w Krakowie.

KONKURSY.

Przy sądzie okręgowym w Tarnowie oraz przy sądach powiatowych w Dębicy i Dąbrowie jest do obsadzenia posada urzędnika kancelaryjnego (niekierującego).

Do uzyskania posady urzędnika kancelaryjnego w Dębicy i Dąbrowie wymagany jest także egzamin z prowadzenia ksiąg gruntowych.

Należycie udokumentowane prośby o nadanie jednej z powyższych posad ewentualnie także w innych miejscowościach, należy wnosić w przepisanej drodze służbowej do dnia 31 lipca 1922 r. na ręce pana prezesa sądu apelacyjnego w Krakowie.

W okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego opróżniły się posady sędziów sądów powiatowych a to w Borszczowie, Brodach, Buczaczu, Chodorowie, Horodence, Jaworowie, Kałuszu, Kamionce str., Nadwórnie, Rawie ruskiej, Skolem, Zborowie i Żółkwi.

Ubiegający się o te lub o takie same posady, które opróżnić się mogą w innych sądach powiatowych w tutejszym okręgu apelacyjnym, wniosą udokumentowane podania w drodze służbowej najdalej do dnia 31 lipca 1922 r. na ręce prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.

Celem obsadzenia opróżnionej posady podprokuratora przy sądzie okręgowym w Krakowie, Rzeszowie i Wadowicach rozpisuje się konkurs.

Udokumentowane podania należy wnosić w drodze przepisanej do dnia 31 lipca 1922 r.

W okręgu sądu apelacyjnego w Krakowie jest do obsadzenia 7 posad woźnych sądowych, a to przy sądzie okręgowym w Wadowicach i sądach powiatowych: w Dobczycach, Krzeszowicach, Rozwadowie, Ropczycach, Białej i Myślenicach, przy każdym z tych sądów po jednej posadzie.

Należycie udokumentowane podania o nadanie tych posad lub też posad w międzyczasie opróżnić się mogących, należy wnieść w drodze służbowej najdalej do dnia 10 sierpnia 1922 r. na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Krakowie.

W sądzie okręgowym we Lwowie tudzież w sądach powiatowych: Glińniany, Gwoździec, Mikulińce, Nowe Sióło i Podhajce opróżniły się posady urzędników kancelaryjnych 11, 10 i 9 stopnia służbowego.

Podania kompetencyjne wnieść należy do prezesa sądu apelacyjnego do dnia 15 sierpnia 1922 r.